ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΙΛΕΤΑΡ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΣΤΕΡΑ ἀπὸ τριάντα χρόνων σκληρὴ κι' ἐπίπονη ἐργασία, ὁ κ. Σενοὺὰ κατώρθωσε ἐπιτέλους νὰ χτίση ἕνα σπιτάκι κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Σ' ὅλα τους τὰ χρόνια αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του εἶχαν ζήσει μὲ τὸ γλυκύτατο αὐτὸ ὄνειρο : ν' ἀποκτήσουν ἕνα σπίτι κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά ! Τ' ὄνειρο αὐτὸ εἶχε πρωτοξεπανίσει μέσα στὴν ψυχή τους μιὰ μέρα κολοκυθιάτικη πολὺ μακρινή. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα νοιώθοντας ξαφνικὰ ἕνα δυνατὸ πόθο νὰ βροῦν ἀέρα καὶ θαλασσινῆς μυρωδιᾶς νὰ φουσκώνη τὰ γυαλιὰ στήθη τους, εἶχαν φύγει σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ εἶχαν κατεβῆ περασμένα μεσάνυχτα, σ' ἕνα μικρὸ παλιὸ σταθμὸ τῆς Νορμανδίας, ὅπου ἔννοιωσαν νὰ δροσίζη τὰ πρόσωπά τους ἡ θαλασσινὴ αὔρα. Ὤ, ἡ πρώτη ἐκείνη θαυμασία νύχτα ποὺ πέρασαν σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου, ὁλοκάθαρο, ἀνοιγμένο πρὸς τὸν μυροβόλο ἀέρα καὶ πρὸς τὴν θάλασσα ! Τὴν ἄλλη μέρα εἶχαν ξυπνήσει νωρὶς καὶ περπάτησαν γιὰ πολλὴ ὥρα στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἀνάμεσα στὰ γαλάζια ρείκια καὶ στὰ πυκνὰ σκοῖνα ποὺ μοσχοβολοῦσαν. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ περιπάτου των ἀνακάλυψαν ἕνα χλωρὸ ἀκρωτήριο ὅπου ξεσποῦσε τὸ χαροῦμενο μουρμουρητὸ τῆς θαλάσσης. Κάθησαν ἐκεῖ πάνω στὸ παχὺ στρῶμα τῆς χλόης, ἀγκαλιασμένα, εὐτυχεῖς... Ἀπὸ πάνω τους, ὁ οὐρανὸς ἐφάνταζε σὰν ἕνας γιγάντιος θόλος ἀπὸ μετάξι.

Μπροστά των ἁπλωνόταν ἡ θάλασσα ἀτέλειωτη, μυστηριώδης, γοητευτική...

Ὅταν γύρισαν στὸ Παρίσι ὁ Σενοὺὰ κι' ἡ γυναῖκα του δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ «μαγικό» ἀκρωτῆρι. Ἦταν ἡ πιὸ ὡραία ἀνάμνησή των. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἔβαλαν λίγες οἰκονομίες κατὰ μέρος, ἡ γραφικώτατη παραθαλάσσια τοποθεσία ἐρχόντανε ὁλοένα στὴ κουβέντα των, ὥς ὅτου στὸ τέλος τὸ ἀποφάσισαν πειά : Ὅταν θ' ἀποτραβιόντουσαν ἀπὸ τὴν ἐργασία τους θ' ἀγοράζαν ἕνα οἰκοπεδάκι καὶ θὰ χτίζαν στὸ ἀκρωτήριο ἕνα σπιτάκι ἐξοχικό.

Εἴκοσι ὁλάκληρα χρόνια ἔκαναν οἰκονομίες ν' ἀγοράσουν τὸ σπιτάκι αὐτό. Τὰ χρήματα ποὺ μάζευαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δὲν τ' ἄγγιζαν ποτέ. Τὰ θεωροῦσαν ἱερά. Πεταγόντουσαν στὴ Νορμανδία κι' ἔριχναν μιὰ ματιὰ στὸ μέρος ὅπου λογάριαζαν νὰ χτίσουν τὸ σπίτι τους. Ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ τὴν κόρη τους, τὴν Ἰωάννα, τὴν ἔβαλαν νὰ καθήση στὸ ἀκρωτῆρι, πάνω στὴ χλόη μὲ τὶς μαργαρίτες καὶ τὶς παπαροῦνες καὶ ἡ μικροῦλα φάνηκε τόσο εὐχαριστημένη, ὥστε χτύπησε τὰ χεράκια της ἀπὸ χαρά.

— Ἐέ, μικρό μου, εἶνε ὤμορφα ἐδῶ πέρα, δὲν εἶνε ἔτσι ; τὴ ρώτησε ὁ πατέρας της ποὺ εἶχε βγάλει τὸ σακκάκι του κι' ἔκοβε λουλούδια καὶ ἔριχνε στὰ γόνατα τῆς κορούλας του.

Τὰ χρόνια πέρασαν... Ἡ Ἰωάννα μεγάλωσε, ὕστερα παντρεύτηκε. Ἔκανε κι' ἐκείνη μὲ τὴ σειρά της ἕνα κοριτσάκι ποὺ ὁ γέρο - Σενοὺὰ τὸ χοροπηδοῦσε στὰ γόνατά του, τραγουδώντας παλιὰ τραγούδια. Τέλος τὄνειρο ἔγινε πραγματικότης, καὶ τὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι χτίστηκε... στὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου...

***

Μιὰ μέρα, ἀρχὲς Αὐγούστου, ὅλη ἡ οἰκογένεια ξεκίνησε γιὰ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι. Σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ χτιζότανε ὁ γέρο - Σενοὺὰ εἶχε ἐπιβλέψει αὐτοπροσώπως τὴν ἐργασία. Τὸ σπιτάκι εἶχε τελειώσει καὶ ὁ ἰδιοκτήτης ἦταν τόσο εὐτυχισμένος, ὥστε φαινότανε δέκα, τοὐλάχιστον, χρόνια νεώτερος. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ φιλοῦσε πότε τὴν γυναῖκα του καὶ πότε τὴν κόρη του. Ὕστερα ἄρπαζε τὰ χέρια τοῦ γαμπροῦ του καὶ τὰ κρατοῦσε μέσ' στὰ δικά του ὥρα πολλὴ, σὰν νἄθελε νὰ πῆ λόγια ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ τὰ προφέρη...

Μέσ' στὸ σπιτάκι ὅλα ἦταν χαροῦμενα καὶ ὤμορφα : Ἡ ψάθινες κόκκινες καὶ πράσινες πολυθρόνες, οἱ τοῖχοι οἱ ταπετσαρισμένοι μὲ ρὸζ κλαδωτὸ χαρτί, τὸ πιάνο ὅπου ἡ Ἰωάννα κάθησε ἀμέσως κι' ἔπαιξε ἕνα παθητικώτατο ὀργεντίνικο ταγκό.

Τὸ βράδυ, στὸ γεῦμα, ὁ γέρο Σενοὺὰ ἄνοιξε μιὰ μποτίλια σαμπάνια πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. Καὶ ἀφοῦ κατέβασε τὸ ποτηράκι του, αὐτὸς ποὺ ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε βγάλει λόγο, ξεφώνησε ἕνα λόγο ποὺ χειροκροτήθηκε ἀπ' ὅλη τὴν οἰκογένεια μὲ δάκρυα συγκινήσεως...

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἦταν θαυμάσιος ὁ καιρὸς, ἡ Ἰωάννα ἐπρότεινε νὰ κάνουν ἕνα περίπατο στὴ θάλασσα. Ἀπὸ ἕνα μονοπάτι κατέβηκαν στὴν ἀκρογιαλιά. Μιὰ βαρκοῦλα ταλαντευόταν στὴ βάσι ἑνὸς βράχου, κι' ὁ βαρκάρης καθισμένος στὴν πλώρη της μπάλωνε ἕνα πλεμάτι, καπνίζοντας τὴν πίπα του.

— Ὤ ! μπαμπά, ἂς κάνουμε ἕναν περίπατο, τί ὤμορφα ποὺ θάναι ! εἶπε ἡ Ἰωάννα.

— Λὲν ἔχω διάθεσι, γιὰ περίπατο, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ γέρο-Σενοὺὰ.

Μὰ ὅλη ἡ οἰκογένεια διαμαρτυρήθηκε :

— Ὤ ! ὦ ' πατέρα, φοβᾶσθε ! εἶπε ὁ γαμπρός.

Ἡ κ. Σενοὺὰ ἐπενέβη τότε κι' ἔδωσε τέλος στὴ συζήτησι :

— Ἔ, καλά, λοιπόν, φέρε μου, εἶπε. Θὰ κάνουμε ἑμεῖς τὸν περίπατο καὶ σὺ θὰ μᾶς περιμένης ! Ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου, ἄλλοστε, θὰ μπορῆς νὰ μᾶς παρακολουθῆς...

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ βάρκα τράβηξε πρὸς τὸ πέλαγος. Ὅταν ἔκοψε τὸ ἀκρωτήριο, ὁ κ. Σενοὺὰ ἔπαψε νὰ τὴν βλέπη. Τότε κάθησε πάνω στὴ χλόη καὶ γέμισε τὴν πίπα του. Ὁ περίπατος δὲν θὰ βαστοῦσε περισσότερο ἀπὸ δύο ὧρες. Τί εἶνε δυὸ ὧρες ; Θὰ περνοῦσαν δίχως νὰ τὸ νοιώση. Καὶ ὁ γέρο - Σενοὺὰ κάνοντας τὴ σκέψη αὐτὴ, χαμογέλασε εἰρωνικὰ γιὰ τοὺς φόβους του.

Πέρασε μιὰ ὥρα, μάμωση, πέρασαν δυὸ ὧρες... Ὁ κ. Σενοὺὰ κάθε τόσο κύτταζε πέρα στὸν ὁρίζοντα καὶ συγχρόνως ἔβγαζε τὸ ρολόϊ του καὶ κύτταζε τὴν ὥρα. Ὅπου καὶ νἆταν θὰ φαινόταν ἡ βάρκα. Ἤξερε τὸ σημεῖο, ὅπου θὰ πρόβαλλε, καὶ τὰ μάτια του ἦσαν κολλημένα ἐκεῖ... Δυὸ ὧρες καὶ δέκα λεπτά, δυὸ ὧρες κι' ἕνα τέταρτο πέρασαν...

Περίεργο, μουρμούρισε ὁ γέρο - Σενοὺὰ. Πῶς ἄργησαν ἔτσι;

Ὡστόσο, δὲν ἦταν ἀκόμα ἀνήσυχος. Μὰ ὅταν πάρασε καὶ ἕνα τέταρτο ἀκόμα, τότε πειὰ μιὰ ζωηρὴ ἀνησυχία τὸν κυρίευσε. Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ βασιλέψη.

Μὲ τί συμβαίνει καὶ ἄργησαν ἔτσι; ψιθύρισε.

Τώρα πειὰ ὄρθιος, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν ὁρίζοντα, περίμενε μὲ μιὰν ἀνεπαισθησία, γεμάτη ἀγωνία... Μὰ γιατὶ δὲν φαινόταν ἡ βάρκα ;

Ὁ ἥλιος εἶχε πειὰ βασιλέψει, σκοτείνιαζε, ψυχρὸς ἀέρας φύσηξε καὶ ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ βουνὸ πρόβαλλε ἔξαφνα ἡ σελήνη, πελώρια καὶ κίτρινη σὰν πορτοκάλι...

Ὁ γέρο - Σενοὺὰ εἶχε πάσει τώρα τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια του καὶ μουρμούριζε ἀναστενάζοντας :

— Θεέ μου, Θεέ μου, κάποιο δυστύχημα ἔγινε !

Ἡ ὧρες πέρασαν, ἡ μιὰ ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλην. Ὁ γέρο - Σενοὺὰ περίμενε πάντα... Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μιὰ στιγμὴ, τοῦ φάνηκε πὼς ὀνειρευόταν. Πῆρε τὸ μονοπάτι, πῆγε στὸ σπιτάκι, ἄνοιξε τὰ κάγκελλα καὶ μπῆκε μέσα. Μὰ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ μοναξιὰ τοῦ προξένησαν τέτοια φρίκη, ὥστε γρήγορα - γρήγορα ξαναπῆρε τὸ μονοπάτι καὶ βγῆκε στὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου.

Ἡ θάλασσα σιγὰ - σιγὰ εἶχε ἀποτραβηχθῆ φανερώνοντας μεγάλα κομμάτια ἀπὸ σταχτιὰ ἄμμο, μεταξὺ τῶν ὁποίων γυαλοκοποῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νερά. Ὁ νυχτερινὸς ἄνεμος φυσοῦσε μελαγχολικά. Ὁ γέρο - Σενοὺὰ ἔκλαιγε μουρμουρίζοντας τὰ ὀνόματα τῆς κόρης του καὶ τῆς γυναίκας του καὶ ἐρευνῶντας μὲ τὸ βλέμμα τὴ θάλασσα ποὺ ἔπλεκε κάθε τόσο μὲ τοὺς ἀφρούς της ἀσημένια κεντήματα γύρω ὀτὴ βάσι τοῦ ἀκρωτηρίου.

Ὅταν ξημέρωσε, ὁ γέρο-Σενοὺὰ εἶχε χάσει πειὰ κάθε ἐλπίδα. Ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία εἶχε σωριασθῆ καταγῆς βογγῶντας, στενάζοντας, νοιώθοντας ἕνα βαθὺ σκοτάδι ν' ἁπλώνεται στὸ νοῦ του...

Μὰ ἔξαφνα, καθὼς ἔφριξε τὸ μάτι του, μηχανικὰ κι' ἀφηρημένα στὸν ὁρίζοντα, ἀνατρίχιασε. Ἐκεῖ κάτω, στὸ πέλαγος, φαινόταν ἕνα μαῦρο σημάδι. Τὸ σημάδι αὐτὸ μεγάλωσε σιγὰ - σιγὰ κι' ἔγινε μιὰ βάρκα, μιὰ βάρκα ὅπου ἐκινοῦντο ζωντανὰ ἀνθρώπινα πλάσματα. Ἔξαφνα, ὅμοια μὲ μεγάλες νιφάδες χιονιοῦ, μαντήλια κιμάτισαν μέσ' στὸν δροσερὸ καὶ καθαρὸ πρωϊνὸ ἀέρα. Ὁ γέρο - Σενοὺὰ γέλασε νευρικά... Δὲν καταλάβαινε, δὲν εἶχε πειὰ τὴν ἀκριβῆ αἴσθησι τῆς πραγματικότητος...

Ὡστόσο ἡ βάρκα πλησίασε στὸ μεταξύ, τὴν ἀκρογιαλιά. Φωνὲς δυνατὲς ἀκούσθηκαν καὶ πέντε ἄνθρωποι, πηδῶντας, ἔτρεξαν στὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου. Ὁ γέρο - Σενοὺὰ ὄρθιος, ἀκίνητος, βλοσυρὸς, περίμενε. Οἱ πέντε ἄνθρωποι ἔπεσαν ἀπάνω του καὶ τὸν ἀγκάλιασαν :

—Ὤ! μπαμπᾶ, πόσο σὲ συλλογιζόμαστε!...

Τὸν γέμιζαν μὲ φιλιά, τοῦ διηγοῦνταν τί εἶχε συμβῆ : Τὴν ὥρα ποὺ εἶχε τραβηχθῆ ἡ θάλασσα, ἡ βάρκα εἶχε βρεθῆ σ' ἕναν ὁρμίσκο. Μποροῦσαν βέβαια νὰ γυρίσουν μὲ τὰ πόδια, μὰ τ' ἀπέφυγαν, γιατὶ ὑπῆρχαν στὸ μέρος ἐκεῖνο λάκκοι ἐπικίνδυνοι καὶ τὰ φύκια ἦσαν πολὺ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Η ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ ΣΕΙΡΗΝΑ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴ Βενετία καὶ περπατούσαμε σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα μὲ τὴν κόμησσα Μιραμάρ. Ἄξαφνα ἡ κόμησσα γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ κεφάλι της καὶ στέναξε:

—Θεέ μου! Παντοῦ λοιπὸν θὰ μὲ κυνηγάει αὐτὴ ἡ γυναῖκα;...

Κύτταξα τὴ νέα κι' ὤμορφη σύντροφό μου κατάπληκτος. Ἡ πλατεῖα ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν ἔρημη, περικυκλωμένη μονάχα ἀπὸ τὶς σκιὲς ποὺ ἔριχναν οἱ ἀψῖδες της. Ἕνας φλογερὸς ἥλιος ἔπεφτε κατακόρυφα ἀπάνω στὰ περιστέρια ποὺ τσιμπολογοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπάνω στὶς μαρμάρινες πλάκες. Κι' ὁ ζεστὸς ἀέρας λύγιζε καὶ σκορποῦσε τὸν κρυστάλλινο πίδακα τοῦ νεροῦ ποὺ ἀνέβλυζε ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ στόμα μιᾶς μαρμάρινης σειρήνας, ξαπλωμένης μὲ νωχέλεια πάνω ἀπὸ μιὰ ἀστραφτερὴ στέρνα, στὴν ἄκρη τῆς πλατείας.

Τὰ μάτια τῆς φίλης μου ἦταν καρφωμένα ἀπάνω στὸ μαρμάρινο τέρας μὲ μιὰ ἐπιμονὴ ποὺ μοῦ προξένησε κατάπληξι.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε, Χριστίνα; Ρώτησα περίεργος τὴν ὤμορφη κόμησσα.

—Κιττάξτε αὐτὴ τὴ σειρῆνα! μοῦ φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή.

Ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπε, δίχως νὰ καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ λόγο ἦταν τόσο ταραγμένη.

— Ἔ, λοιπόν; ἐξακολούθησε ἡ Χριστίνα Μιραμὰρ μὲ ἀγωνία... Βλέπετε αὐτὸ τὸ στενὸ μέτωπο, αὐτὰ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ποὺ προεξέχουν, αὐτὸ τὸ στόμα, αὐτὸ τὸ φιλήδονο στόμα πρὸ πάντων·

Κύτταξα τὴ σειρῆνα προσεκτικὰ καὶ ἡ καρδιά μου σφίχτηκε.

Ἡ κόμησσα Μιραμὰρ κατάλαβε τὴ συγκίνησί μου. Καὶ μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγὴ στήριξε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους μου κι' ἔπειτα μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπές, μοῦ φώναξε:

—Δὲν μπορεῖτε τώρα νὰ πῆτε ὅτι εἶμαι τρελλή; Δὲν εἶν' ἔτσι; Κι' ἐσᾶς, αὐτὴ ἡ παράξενη σύμπτωσι, σᾶς προξένησε κατάπληξι!...

Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀναγκάστηκα νὰ ὁμολογήσω μ' ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια, ὅτι ἡ μαρμάρινη ἐκείνη σειρῆνα ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴ Ρεστόνικα, τὴν πεντάμορφη χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου, τὴν ὁποία εἶχε ἀγαπήσει τρελλά, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ κόμης Ροδόλφος, ὁ ἄνδρας τῆς Χριστίνας Μιραμάρ.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ δυὸ ὑπηρέτριες τῆς κομήσσης ἔδεναν διαστικὰ τὶς βαλίτσες τῆς κυρίας τους, ὅταν ὁ κόμης Ροδόλφος μπῆκε ἄξαφνα μέσα.

—Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ ἑτοιμάσετε τὶς βαλίτσες; ρώτησε θυμωμένος τὶς καμαριέρες.

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ πρόβαλε ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα τὸ κεφάλι της ἡ κόμησσα Χριστίνα, ἡ ὁποία ντυνόταν αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀμέσως ἡ ματιά της διασταυρώθηκε μὲ τὴ ματιὰ τοῦ ἀνδρός της κι' ἔκανε τότε ἕνα νόημα στὶς ὑπηρέτριες:

—Ἀφῆστε μας μόνους!

Τὰ δυὸ κορίτσια τὴν ἄκουσαν, δίχως νὰ προφέρουν λέξι. Ὁ κόμης Ροδόλφος τότε, μόλις ἐξέθηκε μόνος μὲ τὴ γυναῖκα του, ἄρχισε νὰ γκρινιάζη:

—Τί ἀστεῖα εἶνε αὐτά, Χριστίνα; Δὲν ἔχουμε οὔτε τρεῖς ἡμέρες ἐδῶ πέρα! Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγουμε κιόλας;

Ἡ Χριστίνα ἔσκυψε σιωπηλὰ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό της.

—Μὰ γιατί; ἐπέμεινε ὁ κόμης. Γιατί;

Ἡ κόμησσα τότε ἕνωσε τὰ ὤμορφα χέρια της καὶ τὸν παρακάλεσε:

—Ἀγάπη μου, σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου καὶ φοβᾶμαι τόσο μὴ σὲ χάσω!

—Γιατὶ μοῦ τὸ λέτε αὐτό, Χριστίνα; ρώτησε ὁ κόμης σκυθρωπός.

—Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω... Ζηλεύω... Ζηλεύω τὴ... τὴ χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου...

Πρόβαλε ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα τὸ κεφάλι της ἡ κόμησσα Χριστίνα

—Ἄ! Κάντε μου τὴ χάρι νὰ σωπάσετε! τὴ μάλωσε ὁ κόμης Ροδόλφος. Ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἔχει τελειώσει πιὰ ἐδῶ καὶ τόσον καιρό!

Ἡ κόμησσα ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι της δύσπιστα καὶ εἶπε:

Ἡ χορεύτρια αὐτὴ εἶχε ὁρκιστῆ ὅτι θὰ σᾶς ἔπαρνε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου! Κι' ἐπειδὴ τρέμω ὅταν τὸ συλλογίζομαι, γι' αὐτὸ σᾶς ἱκετεύω νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ πέρα...

Ὁ κόμης τότε τὴ ρώτησε μὲ σιωπηλὴ φωνή:

—Μήπως συναντήσατε πουθενὰ αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

—Ὄχι! τοῦ ἀπάντησε ἡ Χριστίνα.

—Μήπως διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες ὅτι πρόκειται νἄρθῃ ἐδῶ στὴ Βενετία;

—Ὄχι.

—Τότε δὲν ἔχετε κανένα λόγο νὰ θέλετε νὰ φύγωμε ἀπὸ ἐδῶ πέρα!... Ἔπειτα, μεθαύριο, ὅπως ξέρετε, θὰ λάβω μέρος σ' ἕνα μάτς τέννις στὸν κῆπο τοῦ ξενοδοχείου «Μετροπόλ». Καὶ δὲν θέλω νὰ λείψω ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ἰδιοτροπία σας!....

Ἔπειτα, μὲ μιὰ ἀγέρωχη κίνησι, ὁ κόμης Ροδόλφος χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἔδωσε διαταγὴ στὶς καμαριέρες ν' ἀδειάσουν ἀμέσως τὶς βαλίτσες.

* * *

Τὸ ξενοδοχεῖο «Μετροπόλ», ὅπου γινόντουσαν οἱ ἀγῶνες τοῦ τέννις, ἦταν σ' ἕνα παλιὸ παλάτι, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκείνη τὴ μαρμάρινη σειρῆνα, ποὺ εἶχε τρομάξει τόσο ἕνα μεσημέρι τὴν κόμησσα Μιραμάρ.

Ἡ γαλανὴ σκιὰ τῶν ἀψίδων ἄρχιζε ν' ἁπλώνεται ἀπάνω στὶς ἐκθαμβωτικὲς πλάκες τῆς πλατείας, ὅταν ὁ κόμης Ροδόλφος βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Μετροπόλ» θριαμβευτής, μόλις τέλειωσε τὸ μάτς.

Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὤμορφος, μὲ τὸ ἡλιοψημένο πρόσωπό του, ποὺ γυάλιζε ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ μὲ τὸ πλαστικὸ κι' ἀθλητικὸ κορμί του.

—Θὰ σκάσω ἀπὸ τὴ ζέστη κι' ἀπὸ τὴ δίψα! φώναξε... Μᾶς κατατυράννησε ὁ ἥλιος στὸν κῆπο τοῦ «Μετροπόλ»!...

Τὸ μουρμούρισμα τότε τοῦ νεροῦ ποὺ ἔτρεχε μέσα στὴ στέρνα, τράβηξε τὴν προσοχή του καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε ἀπάνω στὸ χείλος της.

—Ὄχι! Ὄχι! Ροδόλφε!... τὸν παρακάλεσε ἡ κόμησσα μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπελπισία.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν ἄκουσε, μόνο ἔσκυψε ἀπάνω στὸ μαρμάρινο πρόσωπο τῆς σειρήνας κι' ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ στόμα της ἄρχισε νὰ πίνη ἀχόρταγα τὸ κρυστάλλινο νερό. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ σειρῆνα μὲ τῶμορφο στόμα κι' ὁ κόμης Ροδόλφος ἄλλαξαν ἕνα δροσερὸ κι' ἀτέλειωτο φιλί.

Ἡ κόμησσα ὥρμησε πρὸς τὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ τὸν διεκδικήση ἀπὸ τὴν μαρμάρινη ἐκείνη ἀντεράστριά της. Μὰ ὁ κόμης Ροδόλφος τὴν παραμέρισε μὲ τὸ νευρῶδες χέρι του καὶ μὲ μισόκλειστα μάτια μάκραιγε μὲ μιὰ ἀνατριχίλα τὴ θανάσιμη ἡδονὴ ποὺ στάλαζε μέσα στὶς φλέβες του τὸ μαρμάρινο στόμα...

* * *

Ὕστερα ἀπὸ πέντε ἡμέρες, ὅλες οἱ ὤμορφες γυναῖκες τῆς Βενετίας ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ροδόλφου Μιραμάρ.

Ἡ κηδεία του ὅμως, ὅπως θέλησε ἡ κόμησσα Χριστίνα, ἦταν ἁπλῆ κι' αὐστηρή. Δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ γίνη ὁ ἄνδρας της καὶ νεκρὸς ἀκόμη θέαμα...

Τὸν συνοδεύσαμε λοιπὸν ἐμεῖς οἱ λίγοι φίλοι ὥς τὸ μικρὸ κι' ὤμορφο νεκροταφεῖο, ποὺ εἶνε γεμᾶτο ἀνθισμένες πικροδάφνες καὶ κυπαρίσσια στὴν καταπράσινη πλαγιὰ τοῦ λόφου...

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ βενετσιάνικο νεκροταφεῖο, ποὺ ἦταν πνιγμένο ἀπὸ πολύχρωμα λουλούδια, ὁ γιατρὸς ποὺ εἶχε περιποιηθῆ τὸ φίλο μου, μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ μοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ἡ κόμησσα Χριστίνα δὲν θέλει νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ ἄνδρας της ἐπέθανε ἀπὸ πνευμονία... Κι' ὡστόσο ὑπάρχει πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα ἀπ' αὐτό; Ὁ κόμης Ροδόλφος ἀρρώστησε γιατὶ ἔπιε παγωμένο νερό, ὅπως ἦταν ζεστὸς καὶ ἱδρωμένος ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες... Ἡ κόμησσα Χριστίνα ὅμως δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ λέη διαρκῶς: «Μοῦ τὸν πῆρε αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Μοῦ τὸν πῆρε αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Ἡ χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου... Τὄχε ὁρκισθῆ!...» Ἡ κόμησσα, κύριε, σᾶς ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη! Σᾶς ἱκετεύω λοιπὸν νὰ μεσολαβήσετε καὶ νὰ τὴν κάνετε νὰ λογικευθῆ...

Μὰ ἐγὼ κύτταξα στὰ μάτια τὸ γιατρὸ, κατάχλωμος, κι' ἀρνήθηκα ν' ἀκούσω τὴν παράκλησί του. Γιατὶ καταλάβαινα πολὺ καλά, ὅτι ἡ κόμησσα Χριστίνα Μιραμὰρ δὲν εἶχε τρελλαθῆ κι' ὅτι εἶχε δίκηο.... Ναί, ἡ μαρμάρινη σειρῆνα, ἡ χορεύτρια τῆς Μπεργκάμου, εἶχε κρατήσει τὸ λόγο της καὶ τῆς εἶχε πάρει τὸν ἄντρα γιὰ πάντα!....

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

γλυστερά. Καὶ ἔτσι εἶχαν ἀναγκαστῆ νὰ περμείνουν τὴν παλίρροια...

Μὰ ὁ Σενοινά, μὲ βλέμμα ποὺ ἔλαμπε μὲ μιὰ παράξενη λάμψη, τραβιόταν ἀπὸ τ' ἀγκαλιάσματα, μουρμουρίζοντας:

— Ὄχι!... ὄχι!... ἀφῆστε με!... δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι μοῦ λέτε.... Ξέρω πὼς πνιγήκατε... πὼς εἶστε νεκροί... νεκροί!...

Καὶ ἐνῶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἄμοιρου Σενουὰ, ποὺ ἀπ' τὴ σφοδρὴ συγκίνησι εἶχε τρελλαθῆ, ἀγωνιοῦσε γύρω του, καὶ ἐνῶ ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του τὸν φιλοῦσαν ἀπελπισμένες, ἐκεῖ ἀπάνω, στὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου, ξεκόβοντας τὴ λυγερὴ σιλουέττα του μέσα στὸ φῶς καὶ τὸν ὁλογάλαζο ὁρίζοντα, χαμογελοῦσε χαρούμενα, μέσα στὰ δέντρα ποὺ τὸ ἔζωναν, τὸ σπιτάκι τῆς εὐτυχίας, μιᾶς τόσο σύντομης εὐτυχίας, ἀλλοίμονο!....